



Международно Висше Бизнес Училище
International Business School

КУРСОВА РАБОТА

ПО ФИЛОСОФИЯ

НА ТЕМА:

ФИЛОСОФИЯТА ОТ ЕПОХАТА НА ВЪЗРАЖДАНЕТО

Изготвил:

Проверил:

2016

Съществува склонност да се забравя, че абстрактното понятие „хуманизъм”, с неговите производни в латинския и съвременните езици, не толкова свидетелства за периода на самия Ренесанс, колкото започва да бъде широко използвано в началото на деветнадесети век. Това е било в последния период, под влияние на идеите на Хегел, където съвременното пристрастяване към конкретни идеологии и социални тенденции се определя чрез използване на съществителни, образувани от -ismos, гръцка наставка, указваща съществителни имена относно действие или процес. Humanismus, humanisme, и umanesimo, са немската, френска и италианската форма на думата, която впоследствие обхваща две големи смислови направления.

Съгласно първото направление, хуманизмът се използва в смисъл на класическото образование: изучаването на древната литература в оригиналните езици. Именно в този смисъл, Георг Фойгт в неговата известна работа, *Die Wiederbelebung des klassischen Altertums Oder das Erste Jahrhundert de Humanismus* (1859), използва думата, за да обозначи периода на Възраждане, за да съживи класическите изследвания. В Италия думата *umanesimo* разширява своя смисъл така, че в известна степен тя да включва литературната продукция на Италия на латински език от Петрарка до Пиетро Бембо.

Другото смислово направление на ”хуманизма” разглежда думата от гледна точка на определена философска перспектива. Хуманизмът в този смисъл намалява божественото в човека, противопоставяйки се на каквато и да е религиозна догма или откровение, и отразява философската концепцията за човешкото същество като чисто биологично образувание, в резултат на еволюционен процес, без никакво нематериално духовно естество. Този философски смисъл на хуманизма започва по същество с „хуманистичния реализъм” на Лудвиг Фойербах (1804-72), като по-късно включва марксисткия хуманизъм (Антонио Грамши), екзистенциалистичния хуманизъм (Жан-Пол Сартр), хуманистичния прагматизъм (Шилер и Уилям Джеймс), етичния хуманизъм (Бабит), както и просвещенския рационализъм, утилитаризъм, научен позитивизъм и еволюционната биология.

През 20 век неяснотата в учението на Възрожденския хуманизъм е била причинена от смесването на тези две основни значения на хуманизма. Така се е наложила „хуманистичната философия на човека” от Петрарка до Кастилийоне чрез използване на избрани цитати, херменевтична „forzatura” и чрез добавяне на професионални философи като Марсилио Фичино и дори Помпанаци в редиците на хуманистите.